

III.

PLICHT.

Wanneer, door vreemde Machten voortgedreven,
In grijzigbleek vervelings-regenlicht,
Door klei van sleur, waar loom mijn voete' aan kleven,
De platgetreden paden van mijn plicht
'k Gedwee betreed, hoont droom van schooner leven
Mijn droeven blik, op d'einder star gericht.
En verre bergen blauwe' in nevelbeven
En stralend wenkt me een engel-aangezicht.

Fata Morgana van mijn kindersproken!
Mocht ik gelooven aan uw heerlijkheid,
'k Zou juichend zingen — zang verjaagt de spoken —
Blijvoetig snellen naar 't mij toegezeid
Bergland van schoonheid, 'k zag den hemel open,
'k Had lief den weg, die steil naar boven leidt.